

ΤΟ ΤΕΡΑΣ - MONSTER

Παραγωγή-Σκηνοθεσία-Σενάριο: Χιροκάζου Κόρε-έντα

Ηθοποιοί: Σακούρα Αντον, Εϊτα Ναγκαγιαίμα, Σόγια Κουροκάουα

Φωτογραφία: Ριούτο Κοντό Μοντάζ: Χιροκάζου Κόρε-έντα

Μουσική: Ριουίτσι Σακαμότο

Χώρα: Ιαπωνία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 125'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 4 Βραβεία και 6 Υποψηφιότητες Cannes Film Festival 2023: 2 Βραβεία, Σεναρίου και Queer Palm. Υποψηφιότητα για χρυσό Φοίνικα. Chicago International Film Festival 2023, Βραβείο Χρυσό Hugo. Vancouver International Film Festival 2023, Βραβείο Κοινού.

Βραβείο σεναρίου στις Κάννες για ένα αριστοτεχνικά δομημένο δράμα το οποίο, ακτινογραφώντας την προεφηβική πραγματικότητα, εξερευνά με ευαισθησία και ευρηματικότητα τους ψυχολογικούς δαιδάλους της εφηλικώσης.

Ο μετρ των χαμηλότονων μα διαπεραστικών συναισθημάτων, επιστρέφει με μια τρυφερή επίκληση για κατανόηση, αποδοχή και αγάπη. Βραβείο σεναρίου στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Καννών.

Monster: Βαθιά υπόκλιση στη νέα ταινία του Χιροκάζου Κόρε-έντα.

Ο νικητής του Χρυσού Φοίνικα για τους «Κλέφτες Καταστημάτων» επιστρέφει με ένα σπουδαίο έργο για το bullying.

ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ασυγκίνητος στο μεγάλο ταλέντο; (όχι εγώ).

Μια βαθιά υπόκλιση στον νικητή του Χρυσού Φοίνικα για τους Κλέφτες Καταστημάτων **Χιροκάζου Κόρε-έντα**, ο οποίος επέστρεψε εντός διαγωνιστικού στις Κάννες με ένα σπουδαίο έργο, ένα από τα μεστότερα που έχουν γίνει για το bullying, σε αριστουργηματική χρήση της μεθόδου Ρασομόν για την ανάπτυξη διαφορετικής οπτικής αφήγησης, αλλά και την αναζήτηση της δυσπρόσιτης αλήθειας.

Το **Monster**, αφιερωμένο στον μεγάλο **Ριγιούτσι Σακαμότο** που υπέγραψε τη μουσική υπόκρουση και έφυγε πρόσφατα από τη ζωή, ξεκινά με μια πολυκατοικία που φλέγεται και μια single μητέρα που ανησυχεί για τον προέφηβο γιό της. Όταν ο Μινάτο κλείνεται όλο και περισσότερο στον εαυτό του, εκείνη ζητά τα ρέστα από τους καθηγητές στο σχολείο, και ειδικά από έναν που φέρεται πως τον έχει χτυπήσει.

Η συγγνώμη του είναι ρομποτική, εντελώς προκάτ, και η διευθύντρια (η κορυφαία Γιούκο Τανάκα), που έχει μόλις χάσει τον εγγονό της σε ένα τραγικό δυστύχημα, με ευθύνη του φυλακισμένου πλέον συζύγου της, ψελλίζει τυπικά λόγια που ακούγονται σαν απαγγελία ενόχου.

Ο μικρός, που έχει χάσει τον πατέρα του, συνεχίζει να συμπεριφέρεται παράξενα, και σταδιακά περνάμε στην ίδια χρονική περίοδο, που δεν κρατά περισσότερο από μερικές ημέρες ή λίγες εβδομάδες, από τη ματιά του δασκάλου, του νεαρού κυρίου Χόρι, και του μικρού, ο οποίος γίνεται φίλος ενός συμμαθητή του, του Έρι, περιγέλου λόγω της fluid ανεμελιάς του από τα επιθετικά αγόρια της τάξης, με την σιωπηλή στήριξη των κοριτσιών.

Το Τέρας που φωνάζει ο Μινάτο με απόγνωση και λαχτάρα για υπερβατική κατανόηση είναι ένα πολυτρισμικό πρόβλημα που ο Κόρε-έντα αποκαλύπτει με το αλά Ρασομόν ξεφλούδισμα των αφηγηματικών εκδοχών, χωρίς να χρειαστεί να καταφύγει σε οποιοδήποτε voice-over ή να δομήσει και να βαφτίσει κεφάλαια με τα ονόματα των ηρώων, αβίαστα, ρευστά, όπως στις

καλύτερες στιγμές της υπέροχης φιλομορφίας του. Τράβηξε μέχρι τραυματισμού το αυτί του Μινάτο ο Χόρι και τον αποκάλεσε γουρουνόμυαλο, ή κάπως αλλιώς το εξέλαβε ο παραγμένος μαθητής. Πώς βρέθηκε το ένα του σνίκερ στο στίπτι του συμμαθητή του; Ποιος φοβερίζει ποιον στην τάξη;

Ο δάσκαλος που κατηγορείται ευθέως και κινδυνεύει να χάσει τα πάντα, ακόμη και τη ζωή του, έχει διαφορετική άποψη, αλλά δεν είμαστε σίγουροι μέχρι το τέλος αν οι εσφαλμένες εντυπώσεις που δημιουργούνται από τις εμπάθειες, τις προκαταλήψεις, τις φήμες, ακόμη και την υπερβολική αγάπη της μάνας στο απροστάτευτο, «μαυρισμένο» παιδί της, αξίζουν περισσότερο από τη διαύγεια της ψυχικής παρατήρησης, που διαφεύγει από όλους.

Το δράμα των επιμέρους πρωταγωνιστών, και κυρίως των δυο φίλων, «συνέρχεται» σε μια ενιαία έκκληση για προσοχή και ενδιαφέρον – με τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο υποψιασμένο πλέγμα των ενηλίκων και τον σταδιακό αντίκτυπο στους μικρούς αποδέκτες.

Ο εκφοβισμός, όπως τον αντιλαμβάνεται δημιουργικά ο Ιάπωνας σκηνοθέτης, δεν είναι μια μονοδιάστατη απειλή, αλλά ένα ήρεμο, πονηρό θρίλερ με ξεσπάσματα και βουβή αγωνία – όπως η σκηνή που η μητέρα επισκέπτεται για πολλοστή φορά το σχολείο για το παιδί της, που ως και από το αυτοκίνητό τους εν κινήσει έχει πηδηξει έξω, και χάνει τη γη κάτω από τα πόδια της βλέποντας μια ορθάνοιχτη μπαλκονόπορτα, χωρίς περαιτέρω έμφαση και αχρείαστους σκηνοθετικούς σηματοδότες.

Και το πρωταρχικό θέμα του bullying βοηθά να ξεφουτρώσουν η ομοφοβία και η δικτατορία της ομοιομορφίας, η ντροπή της διαφορετικής φιλίας και ο φόβος της αχαρτογράφητης επιθυμίας.

Ο Κορεέντα μεταχειρίζεται, και μάλιστα σε σενάριο που δεν έχει υπογράψει ο ίδιος την πρώτη φορά μετά από 30 χρόνια, το Monster ως μασκαρεμένη περίπτωση, ενδεχομένως γιατί θέλει να το φέρει στα μέτρα μιας μεγαλοποιημένης πραγματικότητας από την παιδική φαντασία – κάτι που δεν είναι ακριβώς στο σπιλ του, αλλά το οικειοποιείται, με τον εγγενή ανθρωπισμό, τη δύναμη του στόρι του και την απaráμιλλη, σχεδόν αόρατη τεχνική του.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ενα μόλις χρόνο μετά το «Τυχερό Αστéρι», ο Χιροκάζου Κόρε-έντα επιστρέφει στην Ιαπωνία, μετά το σύντομο Κορεάτικο διάλειμμα της προηγούμενης ταινίας του, όπου το σινεμά του δείχνει να βρίσκει και πάλι τον σταθερό βηματισμό του και την επείγουσα συναισθηματική του δύναμη.

Ξεκινώντας με το ύφος σχεδόν ενός μυστηρίου, το «Τέρας» παίρνει φωτιά μαζί με ένα κτήριο στο κέντρο μιας επαρχιακής πόλης της Ιαπωνίας, μια φωτιά που χαζεύει από μακριά ένα νεαρό αγόρι και από πιο κοντά μια μητέρα με τον αγουροξυπνημένο 11χρονο γιο της. Η Σαόρι κι ο Μινάτο θα είναι οι οδηγοί μας στο πρώτο μέρος της ιστορίας η οποία μοιάζει να είναι αυτή των δυσκολιών του Μινάτο να ενσωματωθεί στο σχολείο του, της πιθανά βίαιης συμπεριφοράς του δασκάλου του Χόρι, και της απροθυμίας της διεύθυνσης του σχολείου να αντιμετωπίσει το πρόβλημα.

Όμως σύντομα τα δεδομένα θα αλλάξουν καθώς το φιλμ θα επιλέξει να κοιτάξει τα γεγονότα από διαφορετικές οπτικές γωνίες, ρίχνοντας ένα άλλο φως σε αυτά που ως εκείνη την στιγμή θεωρούσαμε δεδομένα και εισάγοντας έναν ακόμη καταλυτικό χαρακτήρα: Τον συμμαθητή του Χοσικάου που είναι το επίκεντρο των επώδυνων «αστειών» των άλλων παιδιών γιατί «συμπεριφέρεται σαν κορίτσι», αλλά και τον αυστηρό πατέρα του, που προσπαθεί να «γιατρέψει την αρρώστια» του γιου του με ξεσπάσματα βίας.

Το σενάριο, γραμμένο από τον Γιούτζι Σακαμότο (βραβευμένο στις Κάννες) αλλά με την στενή συνεργασία του Κορε-έντα, προσπαθεί ίσως λίγο πιο σκληρά στο πρώτο μισό να στήσει έναν αέρα μυστηρίου και αμφιβολιών για το τι ακριβώς συμβαίνει, μόνο και μόνο για να ανακαλύψεις όταν το φιλμ βρει στο δεύτερο μισό τον σίγουρο βηματισμό του, πως κάτι τέτοιο δεν ήταν ακριβώς απαραίτητο.

Μπορεί το «Monster» να αγγίζει σημαντικά θέματα όπως το bullying, τη σχολική βία, την δυσλειτουργική φύση της οικογένειας, την δυσπραγία και τα λάθη των δομών της εξουσίας, την ομοφοβία, αλλά απογειώνεται αληθινά, όταν επικεντρώνεται στην σχέση των δυο νεαρών πρωταγωνιστών του. Εκεί η απλότητα, το μέτρο και η ανθρωπιά που αποτελεί σήμα κατατεθέν του σινεμά του Κορε-έντα βρίσκει τον αέρα που χρειάζεται για να αναπνεύσει και η ταινία του **σε κερδίζει χτυπώντας κατευθείαν στην καρδιά** δίχως μελοδραματισμούς, αλλά με αγάπη καθαρότητα και μια γερή δόση ελπίδας.

Ο Κορε-έντα σκηνοθετεί για πρώτη φορά μετά το ντεμπούτο του «Maborosi» το σενάριο ενός άλλου και συνεργάζεται επίσης για πρώτη φορά με τον Ριούτσι Σακαμότο που υπογράφει κι εκτελεί την μουσική – πιθανότατα στην τελευταία του δουλειά πριν πεθάνει. Μόνο δύο από τα κομμάτια που ακούγονται στην ταινία γράφτηκαν ειδικά γι αυτή, αλλά ο τρόπος που ενσωματώνονται όλες οι συνθέσεις στο φιλμ είναι υποδειγματικός, προσθέτοντας ένα ακόμη επίπεδο ομορφιάς σε μια ταινία που βρίσκει το αληθινό της νόημα στις μικρές στιγμές της, σε ήσυχες φράσεις («αν κάτι είναι διαθέσιμο μόνο σε μερικούς, τότε αυτό δεν είναι ευτυχία») και στον θαρραλέο τρόπο με τον οποίο επικαλείται την κατανόηση και την αποδοχή ως τον μόνο τρόπο για να κάνει στα «τέρατα» γύρω ή μέσα μας να σιωπήσουν.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΡΑΣΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

HIROKAZU KOREEDA

Είναι ουμανιστής σκηνοθέτης που γεννήθηκε στο Τόκιο, Ιαπωνία το 1962. Ήθελε να γίνει νοβελίστας, όμως μετά την αποφοίτησή του από το Waseda University το 1987, ξεκίνησε ως βοηθός σκηνοθέτη στην τηλεόραση και συνέχισε με σκηνοθεσία για τον κινηματογράφο. Η πρώτη του ταινία Μαμπορόσι (1995), κέρδισε βραβείο κριτικής επιτροπής στη Βενετία και στο Σικάγο. Στις γεμάτες ευαισθησία και μεγαλοχολία ταινίες του μιλάει για οικογένειες, γονείς και παιδιά, ενώ τα θέματα που τον απασχολούν είναι η μνήμη, η απώλεια και ο θάνατος. Συνολικά για τις ταινίες του έχει κερδίσει 74 Βραβεία και 125 Υποψηφιότητες ανάμεσα στις οποίες και Υποψηφιότητα για Βραβείο BAFTA (για την ταινία Κλέφτες Καταστημάτων 2019).

Φιλμογραφία: Το τέρας 2023, Maiko-san chi no makanai-san (TV Series 2023), Τυχερό αστέρι (2022), Arimura Kasumi no Satsukyu (TV Series 2020), Η αλήθεια (2019), Κλέφτες καταστημάτων (2018), Το τρίτο έγκλημα (2017), Umi yori mo mada fukaku (2016), Ishibumi (TV Movie 2015), Η μικρή μας αδελφή (2015), Πατέρας και γιος (2013), Going My Home (TV Mini Series 2012), Fukushima kara no messéji (Short 2012), Efhomai... (2011), Ayashiki bungô kaidan (TV Series, 2010), Φουσκωτή κούκλα (2009), Daijôbu de arugô ni: Cocco owaranai tabi (2008), Μια μέρα του καλοκαιριού (2008), Hana yori mo naho (2006)Κανείς δεν ξέρει (2004), Απόσταση (2001), Μετά θάνατον ζωή (1998), Arawashi yo (Ôfuku shokan Kawase Naomi x Koreeda Hirokazu 1996), Without Memory (TV Movie 1996), Μαμπορόσι (1995), Kare no inai hachigatsu ga (1994), Shikashi - Fukushi kirisute no jidai ni (1991), Mou hitotsu no kyouiku - Ina shogakkou haru gumi no kiroku (1991), Nonfix (TV Series 1989).